

עמ"ת 58445-07-25 - עמר טורה נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

עמ"ת 58445-07-25

לפני: כבוד השופט עופר גרוסקופף

העורר: עמר טורה
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 8.7.2025 במ"ת 33533-02-25 שניתנה על ידי כבוד השופט נסר אבו טהה ט' אב תשפ"ה (03 אוגוסט 2025)
תאריך הישיבה: עו"ד ; עו"ד ;
בשם העורר: עו"ד
בשם המשיבה: עו"ד עמרי כהן

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נסר אבו טהה) מיום 8.7.2025 במ"ת 33533-02-25, במסגרתה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ניהול ההליכים המשפטיים בעניינו.

1. ביום 13.2.2025 הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של רצח בכוונה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק. בתמצית, לפי המתואר בכתב האישום בין העורר ומשפחתו לבין המנוח ומשפחתו התעורר סכסוך, אשר נסב על המיקום שבו מחנה משפחת העורר משאית שבבעלותה. ביום 11.1.2025 בשעות הערב נפגשו מספר נציגים מהמשפחות בשטח עפר (להלן: מקום האירוע או המקום), והתפתח ביניהם ויכוח קולני (וזאת לאחר שמוקדם יותר באותו היום התרחשה פגישה בין העורר, המנוח ומספר אנשים נוספים - במהלכה בין היתר העורר ואדם נוסף איימו על המנוח). בשלב מסוים, העורר התבקש לעזוב את המקום, על מנת שהעימות לא יסלים; והוא חזר לרכבו שנשאר מונע בסמוך למקום. הוויכוח בין הצדדים נמשך. בין היתר, המנוח החל להתלהם ולהרים את קולו לעבר העורר, ואף קילל את אביו. העורר, בתגובה, נסע למקום האירוע במהירות, ועצר את רכבו בפתאומיות מול האנשים שעמדו שם - באופן שגרם לחלקם

לחוש בסכנה, ותוך שהוא צופה כי התנהגותו עלולה לגרום להסלמה של העימות. מיד לאחר מכן, מספר אנשים ששהו שם, ובהם המנוח, חששו כי העורר מתכוון לפגוע בהם באמצעות הרכב - וזרקו לעבר הרכב מקלות ואבנים, שגם פגעו ברכב. העורר, אשר הבחין כי המנוח עומד בצמוד לפגוש הקדמי של הרכב - החל בנסיעה מהירה קדימה, ודרס את המנוח בכוונה לגרום למותו (להלן: הדריסה); ונוסף על כך פגע בשני אנשים נוספים (אם המנוח ואח העורר). העורר המשיך בנסיעה, אסף את אחד מאחיו, והשניים נמלטו מהמקום. בהמשך לכך, העורר התקשר למשטרה ודיווח על דריסות ואלימות וכי רכבו נפגע, ובחלוף כשעה הסגיר עצמו למשטרה. המנוח פונה לטיפול רפואי, ולבסוף נפטר מהפצעים שנגרמו לו כתוצאה מהדריסה.

2. עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ניהול ההליכים המשפטיים בעניינו (להלן: בקשת המעצר). לעמדת המשיבה, ישנן ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום; מתקיימות עילות מעצר של מסוכנות ושל חשש לשיבוש הליכי משפט; ואין חלופת מעצר שיש בה כדי להבטיח את מטרות המעצר.

3. ביום 27.4.2025 קיים בית המשפט קמא דיון בבקשת המעצר, במסגרתו העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילות מעצר; אולם טען, בין היתר, כי ממכלול העובדות המתוארות עולה כי עומדים לו סייגים לאחריות פלילית שעניינם הגנה עצמית (סעיף 34 לחוק) וצורך (סעיף 34א לחוק). לעמדתו, לשאלת קיומם של סייגים אלה ולנסיבות שאופפות אותן צריכה להיות השפעה הן על העבירות המיוחסות לו והן על עוצמת עילת המעצר בעניינו. אם כן, לאור הסכמת העורר האמורה, נותר לבית המשפט לבחון האם ניתן להשיג את תכלית המעצר על דרך של חלופה, ולפיכך הפנה את העורר לקבלת תסקיר שירות מבחן.

4. תסקיר כאמור הוגש ביום 11.6.2025, ובמסגרתו שירות המבחן ציין, בין היתר, כי העורר נעדר עבר פלילי ומנהל אורח חיים נורמטיבי בדרך כלל. לצד זאת, צוין כי קיים סיכון משמעותי להישנות התנהגות אלימה מצידו של העורר, כאשר סיכון זה עלול להתגבר אם העורר יצא מחוץ לכותלי הכלא, שעה שהסכסוך בין הצדדים עודנו פעיל; כי בני משפחתו נמצאים כיום בחוויה הישרדותית, לאחר שעזבו את בתיהם ועבודתם בעקבות הסכסוך, ואין זה ברור כי יוכלו להתמודד כראוי עם משימת הפיקוח; וכי בשלב זה מעצר בפיקוח אלקטרוני לא יכול לצמצם את הסיכון הנשקף מהעורר. על רקע האמור, ובשים לב לכך שטרם נחתם הסכם "סולחה" בין הצדדים, שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרר את העורר ממעצר או בהמלצה למעצרו בפיקוח אלקטרוני.

5. בהמשך לכך, ולאחר שהתקיים דיון נוסף בפני בית המשפט קמא, ביום 8.7.2025 נקבע כי העורר ישהה במעצר מאחורי סורג ובריח עד לתום ניהול ההליכים המשפטיים בעניינו (להלן: ההחלטה קמא). זאת, בעיקרו של דבר, לנוכח המסוכנות המובהקת שעולה מהמעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום ונסיבות ביצועם, כאשר מסוכנות זו מתגברת בהינתן התרשמות שירות המבחן מהעורר; ומאחר שלא

גובש הסכם "סולחה" בעת הזו.

6. על החלטה זו הוגש הערר שלפניי. את עיקר יהבו משליך העורר, הן בערר והן בדיון שנערך בתיק ביום 30.7.2025, על כך שבית המשפט קמא לא נתן משקל בהחלטתו לטענותיו ביחס להגנה עצמית וצורך. לעמדת העורר, הגם שטענות אלה צריכות להתברר במסגרת ההליך העיקרי, יש לתת להן משקל עוד בשלב קביעת המסוכנות וחלופת המעצר. לטענת העורר, הוא חזר למקום האירוע עם הרכב על מנת לאסוף את אחיו, ובהתאם עצר את הרכב עצירה מוחלטת למשך מספר שניות. ואולם, בשלב הזה החלה משפחת המנוח לתקוף אותו ולזרוק עליו מקלות וקרשים; וכאשר ניסה לצאת מרכבו, הותקף באלימות קשה. בתגובה לכך, ולטענתו בשביל לברוח מהמקום, העורר נסע משם במהירות - ודרס את המנוח. עוד מלין העורר, בין היתר, על כך שבית המשפט קמא אימץ את תסקיר שירות המבחן - ולא בחן בעצמו את מערך הפיקוח המפורט שהציע, הכולל הן חלופות מעצר המרוחקות ממקום מגורי המנוח והן מספר רב של מפקחים; ולא נתן משקל ראוי לכך שהעורר נעדר עבר פלילי ומקיים אורח חיים נורמטיבי.

7. לאחר שעיינתי בטענות העורר בכתב, שמעתי את טיעוני הצדדים בעל-פה בדיון שנערך לפניי ואף צפיתי בסרטונים המתעדים את האירוע - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

8. כידוע, כפי שגם מסכים העורר, טענות הגנה צריכות להתברר, ככלל, במסגרת ההליך העיקרי - ולא בשלב בחינת המעצר עד תום ההליכים (ראו למשל בש"פ 2780/16 קריספיל נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (14.4.2016)). אף אם נניח כי יש מקום להתחשב בטענות ההגנה שהעלה העורר, ובתוך כך לרקע שקדם למעשים המיוחסים לו, כבר בשלב הנוכחי במסגרת בחינת חלופת המעצר (להבדיל מבחינת קיומן של ראיות לכאורה) - לא יהיה בכך כדי להצדיק קבלת הערר (ראו: בש"פ 4531/15 אבו דבעאת נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (13.7.2015); עמ"ת 61641-06-25 חזן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (15.7.2025)). זאת, מאחר שעל רקע המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום, סבורני כי לא ניתן ליחס משקל של ממש בעת הנוכחית לטענתו לפיה הוא פעל מתוך הגנה עצמית או הגנת הצורך, או אפילו בקרבה לסייגים הללו. בזירות המתחייבת בשלב זה של ההליך, ההתרשמות המתקבלת ממכלול מעשיו של העורר, הכוללים בין היתר נסיעה מהירה ופתאומית כאשר מסביב לרכב עומדים המנוח ומשפחתו; ונסיבות העניין בכללותן, בפרט כאשר ברקע לדריסה עומד הסכסוך שבין הצדדים שטרם הסתיים - מקשה על קבלת הטענה שהעורר פתח בנסיעה מהירה על מנת "לברוח" ממקום האירוע, ובכך להגן על עצמו, או שעשה כן על מנת להגן על אחיו. זאת ועוד, קיים קושי ניכר להניח שמתקיימים התנאים האחרים העומדים ביסוד ההגנות האמורות, כגון שמעשה הדריסה היה "דרוש באופן מידי" להדיפת התקיפה על העורר או להצלת האח, או שהעורר לא הביא עצמו בהתנהגותו הפסולה למצב זה. ודוק, ייתכן כי הרקע שקדם למעשים המתוארים מעיד על כך שלא התקיים תכנון מוקדם מצד העורר, ושהחלטה לדרוס את המנוח גובשה בגחמה של רגע - ואיני מביע כל עמדה בסוגיה זו. עשויה להיות לכך, כמובן, השפעה על סוג העבירות שיוחסו לעורר בכתב האישום

(או שהוא יורשע בהן בסיום ההליך הפלילי), ועל העונש שיושת עליו (ככל שיורשע); אולם מכאן ועד לטענה כי עומדת לעורר טענת "הגנה עצמית" או טענת "צורך" - רחוקה הדרך. די בדברים אלה כדי לדחות את הטענה שבית המשפט קמא היה צריך ליחס יתר משקל לטענות העורר בעניין ההגנה העצמית והגנת הצורך.

9. למעלה מכך, אציין גם כי אופי העבירות המיוחסות לעורר, התרשמותו של שירות המבחן ממנו והעובדה שמדובר בסכסוך דמים שעודנו בעיצומו, מלמדים על המסוכנות הרבה הנשקפת מן העורר בעת הזו. לפיכך, ומשלא מצאתי כל הצדקה לסטות מהמלצתו השלילית של שירות המבחן - סבורני כי לא קמה עילה להתערבות בהחלטת בית המשפט קמא העומדת לבחינתי כעת, שקבעה כאמור כי בשלב זה אין מקום לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

10. סוף דבר: הערר נדחה בזאת.

ניתנה היום, ט' באב התשפ"ה (3.8.2025).

עופר גרוסקופף
שופט